

Sygn. akt VI Ka 136/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Barbara Żukowska

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015r.

sprawy **R. C.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 16 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 607/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. C. uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 220 złotych.

Sygn. akt VI Ka 136/15

UZASADNIENIE

R. C. został oskarżony o to, że w dniu 3 maja 2014 r. w J. województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód m-ki (...) nr rej. (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt II K 607/14:

I. uznał oskarżonego R. C. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych każda,

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. C. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego R. C. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych,

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu R. C. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 3.05.2014r. do 16.12.2014r.,

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził w całości od oskarżonego R. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 835,39 zł, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu 200 zł opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego R. C., zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości.

Mając na uwadze treść art. 427 § 2 kpk powołanemu wyżej wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na braku ustalenia, że badanie trzeźwości oskarżonego zostało dokonane w sposób prawidłowy, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na braku ustalenia, że oskarżony został poddany kontroli stanu trzeźwości stosownie do treści art. 47 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 129i ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że dokonana kontrola trzeźwości została dokonana zgodnie z przepisami ustawy,

3. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zeznań świadka W. D., co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez ustalenie, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości,

4. obrazę przepisów postępowania, a to art. 174 kpk, poprzez ustalenie stanu faktycznego sprawy o notatkę urzędową z dnia 3 maja 2014 r., co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości,

5. obrazę przepisów postępowania, a to art. 170 § 1 kpk w zw. z art. 7 kpk i art. 201 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego złożonego na rozprawienie w dniu 16 grudnia 2014 r. w zakresie dokonania uzupełniającego przesłuchania biegłego M. B. lub o ewentualne dopuszczenie dowodu z nowej opinii, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez oparcie orzeczenia o niepełną i nierzetelną opinię a w konsekwencji przyjęcie, że wyjaśnienia oskarżonego i zeznania S. C. nie były wiarygodne,

6. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 kpk, poprzez dowolną ocenę opinii biegłych sądowych z dnia 10 listopada 2014 r., co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że zeznania S. C. oraz zeznania oskarżonego nie zasługują w całości na uznanie ich za wiarygodne,

7. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 33 § 3 kk poprzez nie wzięcie pod uwagę przy ustaleniu wysokości stawki dziennej grzywny wszystkich przesłanek wymiaru grzywny, tj. warunków osobistych i rodzinnych oskarżonego, jego stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych,

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, podlegający na przyjęciu, że dochód oskarżonego wynosi kwotę 2300 €, gdy tymczasem z materiału dowodowego niniejszej sprawy wynika jedynie, że wynagrodzenie oskarżonego w kwocie 2300 € stanowi kwotę brutto, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie zbyt wysokiej stawki dziennej grzywny.

Mając na uwadze treści art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 § 2 kpk, oraz najdalej idące zarzuty stawiane orzeczeniu, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Gdyby Sąd nie podzielił stanowiska dotyczącego zarzutów zamierzających do uniewinnienia oskarżonego, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i warunkowe umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do 1 i 2 zarzutu apelacji, które w istocie sprowadzają się do kwestionowania prawidłowości a nawet legalności przeprowadzonego w niniejszej sprawie badania oskarżonego na zawartość alkoholu w organizmie. Art.129i ust.1 Prawa o ruchu drogowym w sposób ogólny stanowi że tego rodzaju badania „przeprowadza się przy użyciu urządzeń elektronicznych dokonujących pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu”, w ust. 4 odnośnie warunków i sposobu przeprowadzenia badań odwołuje się do ustawy z dnia 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Zgodnie z art. 47 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy jeżeli zachodzi podejrzenie że przestępstwo lub wykroczenie zostało popełnione po spożyciu alkoholu osoba podejrzana może być poddana badaniu koniecznemu do ustalenia zawartości alkoholu w organizmie, w szczególności zabiegowi pobrania krwi. Oczywistym jest że - mając na uwadze sformułowanie „w szczególności” – przepis ten odnosi się także do badania przy użyciu urządzeń elektronicznych, przy czym ust.2 wyżej wymienionego przepisu zawiera delegację ustawową dla Ministra Zdrowia dla określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych warunków i sposobów dokonywania badań. Na podstawie tego przepisu wydane zostało rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6.05.1983 r. w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz.U. z 12.05.1983 r. Nr.25 poz.117), którego § 4 stanowi że badanie wydychanego powietrza przeprowadza się za pomocą probierza trzeźwości przez przedmuchiwanie go przez osobę poddaną badaniu (ust.1), może je przeprowadzić organ właściwy do prowadzenia postępowania przygotowawczego (ust.2 w zw. z § 3 ust.1 w zw. z § 1 pkt.1), z przebiegu badania sporządza się protokół w którym opisuje się objawy lub okoliczności uzasadniające przeprowadzenie badania (ust. 3). Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać należy że z żadnego z wyżej wymienionych przepisów nie wynika aby dla legalności i prawidłowości pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu niezbędne było uzyskanie wydruku z urządzenia elektronicznego przy użyciu którego badanie jest przeprowadzane. Oskarżonego R. C. przebadano przy użyciu urządzenia A. nr. (...), z przebiegu badania sporządzono protokół podpisany przez oskarżonego z którego wynika że badanie przeprowadzono trzykrotnie w krótkich odstępach czasu uzyskując wyniki 0,35; 0,32; 0,30 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu (k.2), urządzenie miało aktualne świadectwo wzorowania (k.3), nie posiadało natomiast w zestawie drukarki umożliwiającej wydruk wyniku badania (k.4). Sąd Okręgowy nie znajduje podstawy do kwestionowania tego wyniku badania mimo – co akcentuje skarżący obrońca – braku szczegółowych danych dotyczących czasu i objętości wydechu oskarżonego. Wskazać należy że oskarżony R. C. miał prawo żądać przeprowadzenia badania krwi, czego jednak nie uczynił. Podkreślenia wymaga również, że kodeks postępowania karnego nie wartościuje dowodów w zależności od ich charakteru, co dotyczy także przestępstw z art.178a § 1 k.k., jest więc możliwe w konkretnej sprawie ustalenie stanu nietrzeźwości oskarżonego (podejrzanego) nawet bez jakiegokolwiek badania na zawartość alkoholu w organizmie a jedynie np. w oparciu o zeznania świadków uznanych przez sąd za wiarygodne, co zdarzało się w praktyce sądowej.

Zarzuty 3 i 4 apelacji wiążą się z wcześniej omawianymi zarzutami, stawiając je bowiem skarżący cały czas stara się podważać ustalenia Sądu I instancji co do stanu nietrzeźwości oskarżonego w czasie zdarzenia. Sąd Okręgowy nie podziela przekonania skarżącego co do dowolnej oceny przez Sąd I instancji zeznań świadka – policjanta W. D. i niedozwolonego czynienia ustaleń przez ten Sąd w oparciu o notatkę urzędową z 3.05.2014 r. Z zeznań W. D. nie wynika bynajmniej – jak sugeruje w apelacji skarżący – że kontrola drogowa oskarżonego R. C. była kontrolą „wrywkową” kierowców pod kątem stanu trzeźwości, sprzeczną – w przekonaniu skarżącego – z art. 47 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Świadek ten w odniesieniu do kontroli kierującego samochodem oskarżonego zeznał na rozprawie co następuje: „...z tego co kojarzę ten pojazd poruszał się z nadmierną prędkością ale nie jestem pewny. Pamiętam że my jechaliśmy naprzeciw tego pojazdu i zawróciliśmy za tym pojazdem. Podjęliśmy kontrolę. Badanie trzeźwości w tym wypadku było standardowe...” (k.115). Jeżeli więc oskarżony jechał z

nadmierną prędkością zachodziło podejrzenie popełnienia wykroczenia, co zgodne jest z wymogami przeprowadzenia badania z art. 47 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy. Z zeznań W. D. złożonych już w postępowaniu przygotowawczym i potwierdzonych na rozprawie wynika że od oskarżonego kierującego zatrzymanym pojazdem wyczuł woń alkoholu (k.23 k. 116), fakt ten nie został więc ustalony jedynie o notatkę urzędową zawierającą „wydrukowane i nie podlegające uzupełnieniu” stwierdzenie takiej treści. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał oceny zeznań świadka W. D. w sposób swobodny a nie dowolny.

Zarzuty 5 i 6 apelacji sprowadzają się w istocie innej oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka S. C. oraz opinii biegłego lekarza medycyny sądowej M. B. aniżeli dokonał to Sąd I instancji z podkreśleniem że – zdaniem skarżącego – Sąd ten niezasadnie oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego względnie o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Również te zarzuty okazały się niezasadne. Ocena wyjaśnień oskarżonego i zeznań wymienionego świadka zdaniem Sądu Okręgowego jest prawidłowa, przekonywująco argumentowana w uzasadnieniu apelacji i nie ma potrzeby jej obecnie powielać. To samo odnosi się do opinii biegłego (str.2 uzasadnienia, k.121 odwrót akt). Z opinii biegłego wynika, że gdyby oskarżony wypił wino w czasie i ilości deklarowanej w wyjaśnieniach w czasie zatrzymania jego pojazdu nie miałby już alkoholu w organizmie oraz że zażycie wymienianego przez niego leku nie miało wpływu na wynik badania (k. 105), co trafnie Sąd I instancji skwitował stwierdzeniem, że wyjaśnienia oskarżonego co do ilości, czasu i rodzaju wypitego alkoholu nie odzwierciedlały rzeczywistości. Słusznie Sąd ten nie widział potrzeby uzupełniania opinii biegłego czy też powoływania innego biegłego skoro opinia była jasna i pełna. Oceny tej nie zmienia kilkukrotne przekręcenie w treści opinii nazwiska i imienia oskarżonego co traktować należy w kategorii zwykłej omyłki („P. C.” względnie „P. C.” k. 104 – 105).

Zarzuty 7 i 8 w istocie dotyczą wymiaru kary, łączą się jednak ze złożonym wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji przekonywująco wykazał, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego sprzeciwia się zastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania karnego (str. 3-4 uzasadnienia, k. 122 – 122 odwrót akt). Kara grzywny w wymiarze orzeczonym przez ten Sąd nie jest zaś rażąco surowa, nawet gdyby przyjąć że kwota 2.300 euro jest to wynagrodzenie oskarżonego brutto a nie netto (w pierwszych wyjaśnieniach w postępowaniu przygotowawczym oskarżony podawał jako dochód miesięczny kwotę 2.100 euro k. 10 akt).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. C. uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 220 zł (200 zł. opłata za II instancję + 20 zł. ryczałt za doręczenia).